

A GYÁSZOLÓ CSALÁD.

azt hinnék, hogy azért mondtam így, mert nem akartam amúgy mondani.

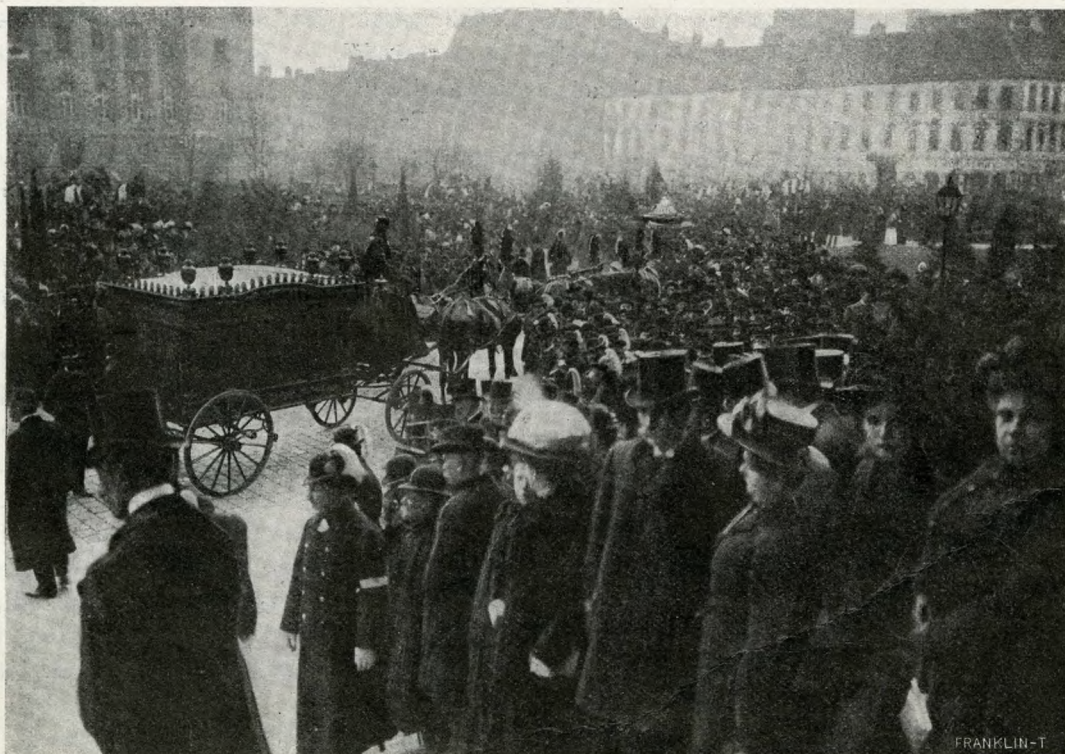
A miből ugyan egyikük sem lett okosabb, csak a pulya, a ki az öreg úr kínos vergődését felhasználva, kirántotta mancsokáját az apja kezéből s úgy elszaladt a tekervényes utcák valamelyikébe, hogy arra a tatár se akad rá délig.

Továbbra is rágódva e szerencsétlen intézkedéseken, voltak, a kik azokban a boszúállási viszketegségen kívül valami mélyebb bölcseséget is láttak.

A hatóság ugyanis eddig se nézte jó szemmel, hogy a magyar urak ide jártak horgászni s a legsúlyosabb halacszkákat kihúzták, de mert semmi regulaellenes nem volt benne és befolyásos nagy urak jónak és hasznosnak itélték a szászoknak a magyar fajba való elvegyülését (ez volt a formula), egyenes úton semmit se lehetett ellene tenni. Hát fogták magukat és nem egyenes úton akadályozták meg, csinálván Lőcséből egy gyászoló fekete várost, a hol nincs zene, nincs mulatság, nincs élet, a hova eszébe se jut virágot tépni jönni va-

A TŐZSDE ELŐTT A TEMETÉSKOR.

A GYÁSZKOCSI ELINDULÁSA.

BÁRÓ KORNFELD ZSIGMOND TEMETÉSE. — Balogh Rudolf félvételei.

lakinek, mert itt a virág is csak a ravatalhoz való.

. . . De iszen van a lőcsei tanácsban annyi ész, hogy három országnak is elég volna.

(Folytatása következik.)

BÁRÓ KORNFELD ZSIGMOND TEMETÉSE.

Két hete emlékeztünk meg Kornfeld Zsigmondról bárói ranggal való kitüntetése alkalmából s most már temetése képeit kell közölnünk. Halála nem volt meglepetés, a beavatottak jól tudták, hogy a királyi kitüntetés úgyszólván halálos ágyán éri őt, mégis szinte a hirtelen gyász erejével sujtott le halála hirtelensége. A tisztelet, a mely életében környezte s érdemeinek megbecsülése meglátszott temetésén is, melyen jelen volt a kormány elnökén s tagjain kívül majd mindenki, a ki a közéletben s a közgazdasági életben előkelő szerepet viszt; a tőzsde épülete előtt pedig, a hol a ravatal fel volt állítva, az óriási Szabadság-teret jóformán betöltötte a kegyeletes közönség. Jó ideje nem látott olyan népes temetést Budapest. Közgazdasági életünkben azonban olyan úr marad báró Kornfeld Zsigmond után, a melyet nagyon nehéz lesz betölteni.

KAUTZ GYULA.

1829—1909.

A régebbi magyar politikának, úgy a parlamenti vitatkozásnak, mint a politikai tevékenységnek igen nagy hibája volt a közgazdasági szempontok hiánya, a mely a közgazdasági ismeretek elhanyagolásából folyt. Ezért vetette annak idején Széchenyi épen a közgazdasági kérdésekre a fősúlyt s ezért követték ebben is mindazok, a kik az ő politikája folytatóinak vallották magukat. A gyökeres orvoslást azonban, a közgazdasági ismeretek általánosabb elterjedését s a törvényhozásban, a mindennapi politikai életben való érvényesülését csak az újabb idők hozták meg s ebben megvolt a maga tisztos része Kautz Gyulának, a ki elsőül hirdetett a kor színvonalán álló közgazdasági tudományt a budapesti egyetemen s a tudományos irodalomban. Nem volt alkotó szellem, a ki új, a régiekkel szemben haladást jelentő iskolát tudott volna alapítani. Ő is, mint legtöbb kortársa, a hegeli szellemből indult ki és közgazdasági nézeteiben Roscher Vilmoshoz, az ötvenes-hatvanas évek úgyszólván egyedül uralkodó német közgazdászához csatlakozott, önálló szempontokkal a részletekben, de a lényegben a tanítvány hűségével. S ha tanítása ma már jórészt elavultnak tűnik is fel a közgazdasági élet és tudomány haladásához képest, mindenesetre fontos álló-